

have den gavnlige Følge, at de rent saglige Hensyn trænge sig frem til at spille den overveiende Rolle ved Finantslovbehandlingens, noget, hvormed Landets og Folkets Interesser ville være vel tjente.

Det er let at se, at Hovedindvendingen mod den foreslaaede Afgjørelsesmaade er den, at Tilfældet kommer til at afgjøre maatte særdeles vigtige Spørgsmaal, og at der saaledes savnes Garanti for, at den i Realiteten bedste Afgjørelse faaes. Men Betydningen af denne Indvending er ikke saa stor, som det ved første Øiekast kunde synes. Thi det maa ikke glemmes, at ogsaa Afgjørelser ved Afstemning kun ere i Stand til at hde mere eller mindre Sandsynlighed, men ikke nogen Sikkerhed for, at det Rette vælges. Dertil kommer, at her jo ikke er Spørgsmaal om Valg blandt en Mængde ubestemte Muligheder, men kun om Valg mellem tvende bestemte Afgjørelser, af hvilke det ene Thing til det sidste har fastholdt den ene, det andet Thing den anden. Dernæst maa det ikke glemmes, at Tilfældet ikke kan udelukkes, men vil komme til at spille en Rolle ved alle Afgjørelser gjennem Afstemning, naar Stemmerne staa hinanden nær paa begge Sider. Tænker man sig, at Afgjørelsen overlodes til det nuværende Fællesudvalg, vil det, naar Mindretalsvalgmaaden anvendes, under de nuværende Partiforhold meget let komme til at bero paa Tilfældet, om det ene politiske Parti faar en Stemme mere end det andet. Maaftte vil det være det sandsynligste, at Stemmerne komme til at staa lige. Stemmeskerheden vil da bero paa Formandsvalget. Afgjøres dette ved Lodtrækning mellem to, som have lige mange Stemmer, bliver altsaa Tilfældet i Birkeligheden det afgjørende. Afgjøres Valget derved, at den i Alder ældste vælges, bliver det ganske vist ikke i egentlig Forstand Tilfældet, der afgjør, men dog et i Henseende til Garantien for den bedste Afgjørelse ligesaa usikkert Moment. Fremdeles vilde under den angivne Forudsætning (lige Stemmer i Fællesudvalget) den tilfældige Omstændighed, at et Medlem blev sygt eller ved andet ubetvingeligt Forsald hindret fra at deltage i den endelige Afstemning, kunne bringe den ene Seiren over den anden. Og naar noget saadant indtræffer, vilde Tilfældet komme til at gjøre sig gjældende langt mere ubilligt og ensidigt end efter nuværende Forslag. Thi den Part, som Lykken begunstiger, vil da seire paa alle Punkter, og den anden kommer til at bukke under paa alle Punkter, medens det foreslaaede System frembyder den store Fordel i Modsetning hertil, at der er overveiende Sandsynlighed

for, at Afgjørelsen i nogle Punkter vil komme til at gaa den ene Part imod, i andre den anden, og det er høist usandsynligt, at Tilfældet skulde give den ene Seiren og den anden Nederlaget helt igjennem.

Smidertid vil det dog være nødvendigt at gjøre visse Begrænsninger i det foreslaaede Afstemnings- og Lodtrækningsystem.

Den første af disse Begrænsninger angaar Tilføininger til Finantsloven, Bevillinger og Nægtelser, som gaa ud paa at ophæve eller forandre bestaaende Love eller Statsinstitutioner, og nye Bevillinger, hvorved navnlig, men ikke alene, tænkes paa saadanne, som ikke ere foreslaaede af Regjeringen.

Hvad angaar Tilføininger til Finantsloven samt Bevillinger og Nægtelser, som gaa ud paa at ophæve eller forandre bestaaende Love eller Statsindretninger, da følger det, at disse Spørgsmaal ei ubetinget undergives Behandling paa den her foreslaaede Maade, allerede deraf, at Afgjørelse gjennem Afstemning og Lodtrækning i Afgjørelsesudvalg ikke skal finde Anvendelse paa Lovforslag i Almindelighed, men kun paa Finantslovsforslag i den Hensigt at bevirke, at en regelmæssig Finantslov ikke skal savnes. At udvide denne Nødhjælp til andre Lovforslag vil formentlig ikke finde Bifald fra nogen Side. Den bør ikke finde Anvendelse i større Omfang, end der behøves. Forslaget gaar derfor ud paa, at naar der ikke angaaende slige Positioner paa Finantslovsforslaget opnaas Enighed mellem Thingene senest ved Afstemningen over Fællesudvalgets Indstillinger —, thi opnaaes dette, bliver Forholdet som det nu er —, maa Regjeringen kunne fordrø, at disse Positioner udelukkes fra Afstemning og eventuel Lodtrækning i Afgjørelsesudvalget, hvoraf Følgen da maa være, at den bestaaende Tilstand vedbliver, eller med andre Ord, at det foregaaende Mars Finantslov ikke anses for forandret i disse Punkter, men betragtes som gjentaget.

Hvad angaar nye Bevillinger, hvorved selvfølgelig forstaas Bevillinger, som ikke findes paa det foregaaende Mars Finantslov, er det endvidere foreslaaet, at Regjeringen, naar Enighed om dem ikke er tilveiebragt mellem Thingene, skal kunne fordrø dem udelukkede fra Behandling i Afgjørelsesudvalget, hvoraf Følgen maa blive, at de simpelthen falde bort for denne Gang. At dette naturligvis i Reglen kun vil finde Anvendelse paa nye Bevillinger, indbragte ved privat Initiativ, er klart, da det i Almindelighed ikke vil forekomme, at Regjeringen skulde ønske udelukket fra Afstemning og Lodtrækning Bevillinger, som den selv har foreslaaet, men tænkes kan det dog, f. Ex. dersom et Regjerings- eller